

се етичаше тукъ да си избере по-удобно мѣсто, преди да пристигне шествието отъ града. Всеички съ любопитство очакваха да видятъ, какъ ще разпънатъ голѣмия бунтовникъ. Очитъ на всички бѣха обърнати къмъ града и нетърпеливо чакаха.

Най-после шествието се показа при отворенитѣ градски врати и почна да се изкачва къмъ хълма. Чуваха се вече виковетѣ и буйствата на веселата тълпа, защото хълмътъ бѣше близу до града — не повече отъ сто крачки.

Исусъ бѣше поведенъ на западъ отъ Пилатовия дворецъ, по една тѣсна уличка, цѣла заприщена съ народъ. Той съ мжка носѣше на плещитѣ си тежкия кръстъ по камѣнацитѣ и пѣсѣка. Отъ страданията ржцетѣ му бѣха ослабнали, краката му треперѣха. Крѣвъ течеше по опрашеното му лице и се смѣсваше съ капки студень потъ.

Тълпата, която вървѣше подиръ него, ставаше все по-многобройна. Предъ отворенитѣ градски врати се изливаха нови и нови вълни хора; изъ пѣтя къмъ тѣхъ се присѣдиняваха други, които чакаха вѣнъ отъ града. Отъ странитѣ на това море народъ сновѣха роякъ деца. Виждаха се тубѣлитѣ дрехи на мъжетѣ, ту синитѣ покривки на женитѣ. Въ срѣдата блесгѣха мечоветѣ и копията на римскитѣ войници.

Споредъ римския законъ всѣки осжденъ на разпятие трѣбваше самъ да носи кръста си. Дватамата разбойници, които щѣха да бждатъ разпнати отъ дветѣ страни на Исуса, бѣха здрави и снажни и не чувствуваха тежестъта на дебелитѣ дървени кръстове.

Исусъ вървѣше напредъ, но силитѣ му отпадаха все повече. Той се спираше да си почине,